

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387825392/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

men den tilraabte Karl gled ned af Bænken, og med kun det ligblege Ansigt over Bordet, skjælvende, klapprende med Tænderne, stammede han: »Det har jeg ogsaa – Jeg vil jo bekjende.»

Skytten havde naturligviis ikke sovet; men nøje lagt Mærke til hele Samtalen, og deraf erhværet sig den Overbeviisning, at Hvin var Morderen. Da han nu kom frem saa pludseligt, saa spøgelseagtigt, som en Hævners Engel, og rystede den brødetunge Samvittighed, da opløste sig Synderens Forhærdelse – hans tilvungne Mod var knuset, hans Frækhed tilintetgjort.

Bunden førtes han til Herredsfogden, og forklarede: at Pigen havde været frugtsommelig ved ham, at han var keed af hende, og at hendes idelige Behrejdelse og Trusler, at ville røbe ham, og derved forhindre hans tilsigtede Ægteskab med en anden Pige, havde bragt ham til at beslutte hendes Død. Paa et Sted i Skoven, hvor Vejen drejede af, saa hans og hendes Vogn for nogle Minutter blev skjult af Træer og Buske for de Efterkommende, sprang han af, og gav hende med Bagen af sin Buløxe et dræbende Slag i Nakken, hug Hestene med Pidsken, og disse, som fornem at Ingen styrede dem, løb nu rigtig afsted over Stok og Steen. – Synderen leed sin fortjente Straf; men Vilhelm blev almindeligen anset som Een *der kunde meer end sit Faderlov*, det vil sige: for en Hexemester.

Det er ej alene for at characterisere Hovedpersonen i denne min sandfærdige Fortælling,* at jeg har fortalt Mordhistorien hisset, tilligemed Opdagelssenen; men fordi jeg næsten troer, at den sidste staaer i Sammenhæng med et andet Dødsfald, hvorom snart vil mældes. Men nu ville vi med Skytten tilbage til Aunsbjerg.

Nogle faa Dage efter hans Hjemkomst sidder Etatsraaden i Dagligstuen, og hører mig paa en Lectie, da hans Kone kommer stormende derind, ladende Døren paa viid Væg; men da hun havde naaet Midten af Værelset, standsede hun, slog begge Armene ud, og stod der som fastnaglet med stive Øjne og bævende Læber. »Gud hjælp os! Mama!» sagde han, uden at rejse sig, »hvad er der paafærde?« – »Mette! Mette!» udstødte hun. – »Hvad hun? Mama!» spurgte han ganske rolig. – »Mette er selvanden,« fik hun med Møje og Forfærdelse frem. »Saa har hun, sandt for Herren!» (det var hans eneste Eedsformular) »været ved Mandfolk.« – »Hun skal væk! ud af Gaarden!» raabte hun »og det

* Den er det virkelig.